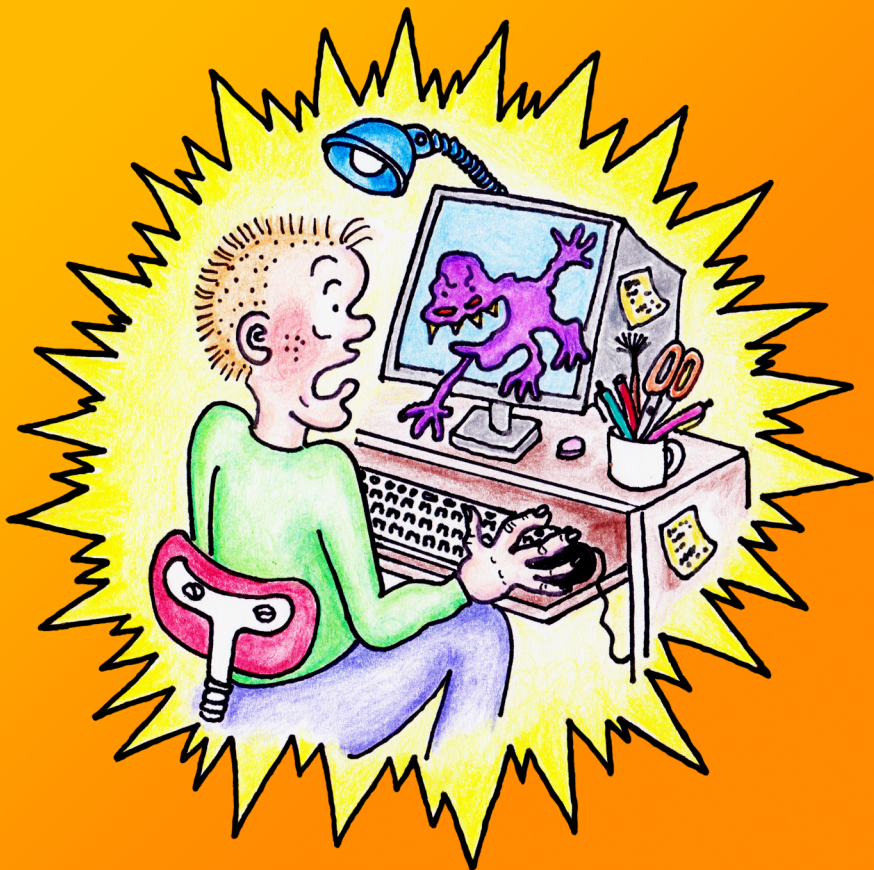

KAARINA GOLDBERG

Voi vitsi, mikä
VIRUS!

Voi vitsi, mikä VIRUS!

Kaarina Goldberg on Wienissä asuva kirjoittaja,
kuvittaja ja sarjakuvantekijä

Sarjakuvia:

Senni ja Safira: Vanh(u)s ei tule yksin

Senni ja Safira: Kurtturuusut

Senni ja Safira: Teräsmuorit

Lastenkirjoja:

Petokylän Ilona Ilves

Rämäpäinen robotti

KAARINA GOLDBERG

Voi vitsi, mikä
VIRUS!

© 2018 **Kaarina Goldberg**

Kansikuva: Kaarina Goldberg

Layout, kansi: Emil Goldberg

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0370-0

MITÄ? KUKA?

–Yksitoista. Eleven. Ykstoista vee. Se on sentään jo ikä. Kohtahan tässä voi vaikka hankkia mopon, Keke mietti ja haukotteli pitkään.

Hän katseli unenpöpperöisenä ympärilleen. Kattolamputta roikkui pala serpentiiniä muistona edellispäivän synttär juhlasta. Ovenkahvassakin keikkui ryppyiseksi rutistunut ilmapallo.

Keke loikoi hetken lämpimän peittonsa alla, kunnes muisti Aapon tuoman lahjan.

–Äkkiä pelaamaan.

Hän pomppasi pystyyn. Vaatekaapin suuresta peilistä tuijotti vastaan pyöreä pojannaama, jolle unesta turvonneet silmät antoivat ovelan ilmeen.

–Kekellä on sellainen salaperäinen kissaeläimen katse, äiti aina sanoi ihailua äänessään. Isä taas väitti olleensa lapsena korvanlehtiä myöten ihan poikansa näköinen.

–Mä taidan kasvattaa isona parran, Keke tuumi ja sipaisi leukaansa, – sitten en ainakaan muistuta faijaa.

Hän yritti hiipiä olohuoneeseen mahdollisimman hiljaa. Muut nukkuivat vielä, eikä ihme. Kello oli vasta

vähän yli seitsemän ja sentään viikonloppu. Siskolla oli tapana torkkua vapaapäivinä kahteentoista. Äiti ja isäkin heräsivät sunnuntaisin tavallista myöhempään. Keke meni parvekkeelle. Kolmannesta kerroksesta oli hieno näköala vastapäiseen puistoon, jossa puut loisivat syksyisen keltaisina. Kaikkialla oli hiljaista.

Olkkarissa Keke avasi tietokoneen ja rupesi räpläämään näppäimistöä. Jostain syystä Aapolta saatu synttäripeli ei lähtenytäkään käyntiin. Ei millään, vaikka Keke kyllä yleensä tiesi pelien niksit. Joku juju, jota hänkään ei vielä hallinnut, piti näköjään osata, ennen kuin pääsi aloittamaan. Mutta mikä?

Oli kai annettava periksi. Taidot eivät riittäneet. Vai olikohan levyssä vikaa? Mistä sen tiesi. Semmoista oli sattunut aikaisemminkin. Itse poltetut pelit eivät aina olleet ykköskamaa.

Keke ähkäisi pettyneenä. Aapo saisi tulla selvittämään sotkun mahdollisimman pian. Kaveri voisi ainakin tarkistaa, oliko lahjalevy kunnossa.

Mihinkähän aikaan kannattaisi lähteä Toivosille? Niilläkin nukuttiin viikonloppuisin pitkään, varsinkin jos Aapon isä oli ollut iltavuorossa. Poliisilla riitti hommia kellon ympäri.

–Mä menen niille heti aamupalan jälkeen.

Keke yritti käynnistää pelin varmuuden vuoksi vielä kerran.

–Jos nytkään ei suju, Aapo saa mun puolesta heittää koko rompun roskikseen. Olkoonkin vaikka kuinka uusi.

Klik! Mutta taas sama juttu. Mitään ei tapahtunut.

–Perrr... mikä tässä on? Klik, klik!

Tietsikka vain hyrиси hiljaa, näyttö yhtä tyhjänsinisenä kuin ennenkin. Keke puri huultaan. Nyt olivat ideat tosiaan lopussa.

Ulkoa rupesi kantautumaan ääniä. Sunnuntainen kerrostalo oli heräilemässä. Keke ei heti pannut merkille kimeää piipitystä, joka oli alkanut hiljalleen kuulua huoneessa. Vasta kun sirityksen seasta erotti sanojakin, hän hörіsti korviaan.

–Hei... hei...

Keke kurkisti uudestaan parvekkeelle, mutta ulkona ei näkynyt ketään. Pihan parkkipaikkakin oli tyhjä.

–Sinä siellä, päästä minut ulos, huudettiin jostakin kaukaa.

Ihan selvää puhetta, vaikka se vaimeana kaikuikin. Keke kuunteli tarkkaan ja yritti arvailla äänen alkuperää.

–Haloo, vastataanko sieltä ollenkaan? Pois, vihdoinkin pois.

Keke kurkottautui parvekken kaiteen yli nähdäkseen alakertaan, mutta kimitys ei tuntunut tulevan sieltäkään. Koko kerrostalo oli aamuisen rauhallinen. Kui-

tenkin jossakin ihan lähellä ladeltiin ilmiselvää suomea. Asiasta ei voinut erehtyä.

Keke palasi olkkariin ja sulki perässään parvekkeen oven.

–Pois. Tahdon pois.

Nyt huuto kajahti huoneessa niin kirkkaana, ettei suunnasta ollut enää epäilystäkään. Ääni lähti tietokoneesta, hänen omasta, ikivanhasta tietsikastaan. Mahdoton ajatus, mutta kaipa korvia oli uskottava. Päällisin puolin koneessa ei näkynyt vikaa. Harmaa toosa humisi vain hiljaa, ilman villisti vilkkuvia varoitusvaloja tai piipitäviä vikailmoituksia.

–Ulos, kuului koneelta taas uudestaan.

Vieläkin sama hento ääni vaati pääsyä jostakin pois. Mutta mistä?

Keke tunsi sydämensä hakkaavan tuplakierroksilla. Henkeäkin salpasi kuin vuoristoradassa. Mitään outoa ei ollut näkyvissä, mutta silti häntä pelotti. Tai oikeastaan juuri se näkymätön kauhistutti eniten. Lähetikö joku hänelle tietsikan kautta viestejä ulkoavaruudesta? Oliko lähimetsikköön laskeutunut ufo, joka siritti laser-morsea alueen asukkaiden pöytäkoneisiin?

–SOS! Help! Eikö apua tulekaan?

Keke asteli arastellen tietsikalle. Kämmenet kostuivat ja niska oli jännityksestä jäykkä.

–Ku-kuka kutsuu? hän viimein uskalsi sopertaa.

Suolainen hikipisara valahti ylähuulelta suuhun. Olkarissa oli hetken painostavan hiljaista. Keke istui ja odotti...Mitä?

–Yks, kaks. Van, tuu, trii. Kuuluuko? Keke kutsuu. –Hei, sieltähän vastataan. Oli jo aikakin, ääni puuskahti, –päästä minut jo viimeinkin ulos. Tässähän paisuu ja pakahtuu, kun kuumeneva kone on koko ajan päällä.

–Pa-paistuu... ja pakas...htuu... Keke takelteli ja yritti niellä kurkussa tuntuvaa palaa. Vaistomaisesti hän sulki tietsikan. Samantien ruutu pimeni ja taustan huminakin hiljeni. Kertaheitolla outo äänikin katosi. Keke tuijotti epätoivoisena eteensä ja raapi päätään. Oliko hän yöunien jäljiltä vielä niin tokkurassa, että oli vain kuvitellut kaiken? Vai oliko tietokoneesta tosiaankin äsken kaikunut kummallista puhetta? Hän käynnisti koneen uudelleen, vaikka sormet vapisivat. Kesti hetken, ennen kuin näyttöön ilmestyi valo.

Keke huokaisi. Hänen oli saatava tietää, oliko outoa ääntä olemassakaan.

MISSÄ MUKA?

-Huomiohuomio!

Keke tunsu itsensä naurettavaksi istuessaan siinä yöpukusillaan huhuilemassa tyhjälle näytölle. Onneksi kukaan ei ollut näkemässä. Varsinkaan isosisko. Tietokone surisi hiljakseen. Keke odotti vastausta sydän pamppaillen. Tapahtuisiko mitään? Nolo olo. Oliko häntä sittenkin näin helppo petkuttaa? Mitä, jos Aapo pilaili ja huuteli ties minne piilotettuun kaiuttimeen kummallisia käskyjään. Mutta toisaalta... ei tavallisilla ihmisillä ollut varaa hankkia kaikenmaailman agenttien salakuuntelulaitteita. Ja minne ne muka olisi kätkeyty? Toisaalta taas... Aapon isä oli poliisi ja niillähän oli vaikka minkälaisia vekottimia. Minikokoisen mikrofoni voi kiinnittää ihan minne tahansa. Oikein ovelasti asennettuja laitteita ei erotanut paljaalla silmällä. Ainahan sellaista näytettiin TV-dekkareissa.

–Tähän on oltava järkevä selitys, Keke rauhoitteli itseään, –ehkä radiokanavat ovat sekaisin ja kuuluvat päällekkäin. Tai naapureiden kännyköissä on häikkää. Keke odotti ja odotti, mutta salaperäistä kutsuhuutoa ei enää kaikunutkaan. Helpottuneena, vaikka jotenkin pettyneenä, hän päätti sulkea tietsikan. Juuri samalla

Eletään aikaa ennen äppejä ja älypuhelimia. Laaksosen Keken kotona on vain yksi pöytätietokone, jota käyttää koko perhe.

Keke täyttää yksitoista ja saa Aapolta, parhaalta kaverilta, lahjaksi tietsikkapelin. Hän kokee elämänsä yllätyksen, kun koneeseen pesiytyy pelin mukana Komppa.

“Komppa? Mikä se on ja kuka sä oikein olet?”

*“Olen Virus Computerix, tuiki tavall...**tavallinen** tietokonevirus. Ainahan meistä varoitetaan, vai etkö muka ole googlettanut?”*

Topakka olio alkaa rellestää laitteessa mielensä mukaan. Se rupeaa vahtimaan Keken peliaikaa ja kouluttamaan himopelaajaa pois pahoilta tavoilta.

Kun Komppa jumittaa tietsikan ties monennenko kerran, Kekeltä palaa pinna. Hän haluaa uuden koneen. Ja oman koirankin!

Tietokonetta tarvitsevat myös äiti, isä ja isosisko. Komppa ehtii hämmentää heidänkin elämäänsä.

Yllättäen viruksesta ei enää kuulukaan mitään.

Keke huolestuu. Minne Komppa on kadonnut?

ISBN: 978-952-80-0370-0

9 789528 003700